1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2006

πολιτισμος

ΤΜΗΜΑ Γ 1

Ο Φιλελεύθερος
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Πολλά πράγματα θεωρούμε δεδομένα στον τόπο μας και πολλές φορές τείνουμε να τα υποτιμούμε ή και να τα βάζουμε στο περιθώριο. Ένα από αυτά είναι το Βυζαντινό Μουσείο του Ιδρύματος Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', το οποίο «κρύβει» ένα αμύθητο θησαυρό. Αλήθεια, πόσοι το έχετε επισκεφτεί, πόσο συχνά πηγαίνετε μόνοι ή και με τα παιδιά σας για να θαυμάσετε έργα απαράμιλλης ομορφιάς;

Μέσα στο πνεύμα των ημερών αποφασίσαμε να επισκεφτούμε το μουσείο, να σκαλίσουμε το χρόνο, να δούμε πότε δημιουργήθηκε, μέσα από ποιες ανάγκες, να μάθουμε τι κρύβει και να σκεφτούμε πώς θα πρέπει να ανταποκριθεί στις ανάγκες του σύγχρονου επισκέπτη.

Μαζί μας ο διευθυντής του Βυζαντινού Μουσείου, Ιωάννης Ηλιάδης, ένας επιστήμονας με ιδιαίτερη ευαισθησία στην τέχνη της Κύπρου και με πολλά οράματα για το ρόλο που πρέπει να διαδραματίσει σήμερα αυτό το κόσμημα που έχει η Λευκωσία, καλώντας μας να το γνωρίσουμε....

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΣΤΗ ΜΑΡΙΝΑ ΣΧΙΖΑ

Ù¤ ÓE
¯ÍÂ˜ Î·È Ú‹ÍÂÚ·

Πότε δημιουργήθηκε το Βυζαντινό Μουσείο και κάτω από ποιες συνθήκες; Το Βυζαντινό Μουσείο Ιδρύματος Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ είναι ο καρπός της πολύχρονης προσπάθειας της Εκκλησίας της Κύπρου για διαφύλαξη και προβολή της βυζαντινής και μεταβυζαντινής κληρονομιάς του τόπου μας. Η ιδέα γεννήθηκε από τα πρώτα χρόνια της Αγγλοκρατίας, όταν το 1883, πέντε δηλαδή χρόνια μετά την μεταβίβαση της διοίκησης της Κύπρου στη Μεγάλη Βρετανία από τους Οθωμανούς, ιδρύθηκε το Αρχαιολογικό Μουσείο της Κύπρου στη Λευκωσία. Η ανάγκη προστασίας των πολιτιστικών θησαυρών γινόταν όλο και πιο επιτακτική: Ήδη από τα μέσα του 19ου αιώνα σημειώνονταν παράνομες ανασκαφές και κλοπές παλαιών εικόνων και αρχαίων κειμηλίων. Η ανακάλυψη από παράνομες ανασκαφές των δύο παλαιοχριστιανικών θησαυρών της Λάμπουσας, κοντά στο μοναστήρι της Αχειροποιήτου στη Λάπηθο και η φυγάδευσή τους στο εξωτερικό συντάραξε την κοινή γνώμη του νησιού. Ο πρώτος θησαυρός ανακαλύφθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα και κατέληξε εξ ολοκλήρου στο Βρετανικό Μουσείο. Από το δεύτερο που ανακαλύφθηκε το Φεβρουάριο του 1902 ένα μικρό μέρος του παρέμεινε στην Κύπρο και εκτίθεται στο Αρχαιολογικό Μουσείο Λευκωσίας, ενώ το μεγαλύτερό του μέρος κατέληξε στο Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υόρκης.

ΔΟΈ¯Ô-ÁÚ·Ê›· · fi ÙÔ Ó·fi ∞Ú¯·ÁÁ¤-ÏÔ˜ ªÈ-¯·‹Ï ∞ÓÙÈÊˆ-ÓËÙ‹. µÚ¤ıË-Î·Ó ÛÙÈÓ Î·ÙÔ¯‹ ÙÔ˜ Dikmen.

- Υπήρχε δηλαδή από παλιά το πρόβλημα της κλοπής και λεηλασίας έργων της πολιτιστικής κληρονομιάς της Κύπρου. Σίγουρα υπήρχε, αν και τα τελευταία χρόνια, μετά δηλαδή την τουρκική εισβολή επιδεινώθηκε. Έτσι λοιπόν η συνεχής λεηλασία της πολιτιστικής κληρονομιάς του νησιού και η ανάγκη προστασίας των εκκλησιαστικών μνημείων και των φορητών τους αντικειμένων, τα οποία ήταν εύκολη λεία για τους επίδοξους αρχαιοκάπηλους, προκάλεσε την έντονη αντίδραση της Εκκλησίας της Κύπρου. Με τη λήξη του αρχιεπισκοπικού ζητήματος που ταλάνιζε την Εκκλησία για 10 χρόνια, οδηγώντας την σε παράλυση, αναδείχθηκαν κατά τη δεύτερη δεκαετία του 20ού αιώνα δύο φωτισμένοι ιεράρχες, ο αρχιεπίσκοπος Κύριλλος Γ΄ και ο ανεψιός του Νικόδημος Μυλωνάς, ο δραστήριος μητροπολίτης Κιτίου και ένας εκ των ιδρυτών του περιοδικού Κυπριακά Χρονικά. Αυτοί προώθησαν το θέμα της πάταξης της λεηλασίας των μνημείων στην Ιερά Σύνοδο και φρόντισαν για τη ψήφιση κανονισμού για την προστασία των εκκλησιαστικών μνημείων στις 31 Μαρτίου 1920. Με τη συνοδική αυτή διάταξη καταρτίστηκε επιτροπή και ταμείο για τη διάσωση των μνημείων. Ορίστηκε, επίσης, η ίδρυση του Χριστιανικού Μουσείου, στο οποίο θα φυλάσσονταν και θα εκτίθονταν τα συλλεγόμενα αντικείμενα και την διεύθυνση του οποίου θα είχε πτυχιούχος Χριστιανικής Αρχαιολογίας. Η ιδέα για την ίδρυση ενός βυζαντινού μουσείου που θα προστάτευε και θα αναδείκνυε τους θησαυρούς της Κύπρου δεν γεννήθηκε αυθόρμητα, αλλά ήταν το φυσικό αποτέλεσμα της άνθησης των βυζαντινών σπουδών στην Ευρώπη κατά το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα.

- Παράλληλα υπήρξε μια στροφή προς τη μελέτη και επαναξιολόγηση του βυζαντινού πολιτισμού, κάτι που ίσως συνέβαλε ώστε να θεωρηθεί επιτακτική ανάγκη η δημιουργία ενός μουσείου που να φυλάσσει έργα της βυζαντινής τέχνης; Η στροφή προς τη μελέτη του βυζαντινού πολιτισμού οδήγησε στη θεσμοθέτηση το 1892, έδρας Μέσης και Νεότερης Ελληνικής Φιλολογίας στο Μόναχο και έκδοσης της Byzantinische Zeitschrift, καθώς επίσης τη δημιουργία το 1899 έδρας Βυζαντινής Ιστορίας στη Σορβόνη. Παράλληλα, στον ελληνικό χώρο ιδρύθηκε το 1884 η Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία με έδρα την Αθήνα, με σκοπό την περισυλλογή και τη διάσωση μνημείων της χριστιανικής αρχαιότητας και την ίδρυση Μουσείου Χριστιανικής Αρχαιολογίας, έργο που υλοποιήθηκε το 1914 με τη σταδιακή ωρίμανση της αναγκαιότητάς του.

- Ποιες ήταν λοιπόν τα πρώτα βήματα για την προστασία της βυζαντινής τέχνης; Το ενδιαφέρον του αρχιεπισκόπου Κυρίλλου Γ΄ για την προστασία και την φροντίδα των μνημείων διαφαίνεται και στην εγκύκλιό του, του Ιούλη 1929, που μετά και από προτροπή της αγγλικής αποικιοκρατικής κυβέρνησης, επεσήμαινε την κακομεταχείριση και κακοδιαχείριση των αρχαίων μνημείων και ζητούσε από το λαό να πράττει το παν για τη διάσωση και την προστασία τους και να απέχει από ενέργειες που θα μπορούσαν να προκαλέσουν φθορά στα μνημεία. Ο αρχιεπίσκοπος, προχωρώντας στην υλοποίηση των αποφάσεων της Ιεράς Συνόδου, ζήτησε με επιστολή του το Μάρτιο του 1930 στην Ακαδημία Αθηνών την αποστολή ειδικού βυζαντινολόγου για τη μελέτη και την καταγραφή των βυζαντινών αρχαιοτήτων του νησιού. Η Ακαδημία Αθηνών απέστειλε τον καθηγητή Γεώργιο Σωτηρίου τον Αύγουστο του 1931, ο οποίος αφού μελέτησε τα μνημεία πρότεινε με επιστολή του στον αρχιεπίσκοπο στις 17 Σεπτεμβρίου 1931 την προστασία των εγκαταλελειμμένων ναών, την απαγόρευση της χρήσης τους ως στάβλων και την εξαγορά όσων κατέχονταν από Τούρκους. Για την διάσωση των μνημείων ο Σωτηρίου πρότεινε τη σύσταση στην Αρχιεπισκοπή Γραφείου Αναστήλωσης και Συντήρησης των βυζαντινών μνημείων και τη συγκέντρωση των κινητών αντικειμένων. Το 1935 εκδίδεται από τον ίδιο το φωτογραφικό λεύκωμα «Τα βυζαντινά μνημεία της Κύπρου», ενώ η συγγραφή της μελέτης του Β΄ τόμου δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Ο τοποτηρητής του αρχιεπισκοπικού θρόνου, ο Πάφου Λεόντιος, με αφορμή την καταστροφή εικόνων από επιβλαβή υλικά συντήρησης, απέστειλε εγκύκλιο τον Αύγουστο του 1935 στις εκκλησιαστικές Αρχές, με την οποία απαγόρευε τον καθαρισμό και την επιδιόρθωση των εικόνων χωρίς την έγκριση των οικείων επισκόπων.

√ ·Ú¯ÈÂ ›ÛÎÔ Ô˜ ∫‡ÚÈÏÏÔ˜ º' Ú^ÙÔÛÙ·ÙÁ› ÛÙÈËÓ „‹ÊÈÙË · fi ÙËÓ ¤ÂÚ¿ ™‡ÓÔ‰Ô „ËÊ›ÛÎÌ·ÙÔ˜ ÁÈ· ÙËÓ ÚÔÛÙ·Ù› Ù^Ó ÂÎÏÏËÚÈ·ÛÙÈÎÒÓ ÌÓËÌÂ› ^Ó ÛÙÈ˜ **31/3/1920.**

- Πότε άρχισε να στήνεται η πρώτη συλλογή των εικόνων που αποτέλεσαν τον πυρήνα για την δημιουργία του Βυζαντινού Μουσείου; Το 1936 είχαν συγκεντρωθεί από τον καθηγητή Σωτηρίου 112 εικόνες σε τρία δωμάτια στο Συνοδικό της εκκλησίας Παναγίας Φανερωμένης στη Λευκωσία και ορίστηκε από τις εκκλησιαστικές επιτροπές και τον Σωτηρίου σχέδιο ανάρτησης των εικόνων στο υπό ίδρυση Βυζαντινό Μουσείο Κύπρου. Ο καθαρισμός των εικόνων έγινε από τον τον Ρώσο ειδικό συντηρητή Ρασιέφσκυ με βοηθό τον Κύπριο ζωγράφο Σολωμό Φραγκουλίδη. Δυστυχώς λόγω της αλόγιστης χρήσης καυστικής σόδας εκ μέρους των συντηρητών προκλήθηκαν σοβαρές ζημιές στις εικόνες, όπως στις εικόνες της αγίας Αννας με την Θεοτόκο βρεφοκρατούσα και του αγίου Αντωνίου από τον ομώνυμο ναό της Λευκωσίας και εκείνης με τον αρχάγγελο Μιχαήλ από το ναό της Παναγίας Χρυσαλινιώτισσας στη Λευκωσία.

Την ίδια χρονιά ο τοποτηρητής του αρχιεπισκοπικού θρόνου, ο Πάφου Λεόντιος, με εγκύκλιό του τον Απρίλιο τονίζει το θέμα της ασφάλειας των ναών και των κινητών αντικειμένων, όπως επίσης, εκείνο του καθαρισμού και της επιδιόρθωσης των εικόνων, ζητώντας την καταγραφή και τη φύλαξή τους σε ειδικό ερμάρι στο ιερό.

- Αυτά όλα περιόρισαν κάπως την λεηλασία και τις κλοπές βυζαντινών έργων τέχνης; Δυστυχώς οι προτροπές των εκκλησιαστικών Αρχών δεν φαίνεται να είχαν μεγάλη απήχηση στο λαό, αφού οι κλοπές συνεχίστηκαν με τρανταχτά παραδείγματα τις κλοπές της εικόνας των αγίων Ανδρονίκου και Αθανασίας από το ναό του Αγίου Ανδρονίκου στον Καλοπαναγιώτη το 1935, η εικόνα αυτή εντοπίστηκε πρόσφατα σε οίκο δημοπρασιών της Νέας Υόρκης, της τρίπτυχης εικόνας της Κοιμήσεως της Θεοτόκου από ναό του Τρικώμου το 1940 και των τμημάτων με την ένθρονη βρεφοκρατούσα και τον άγιο Βασίλειο από μεγάλων διαστάσεων τρίπτυχο (Altar piece) από το ναό του Αγίου Γεωργίου στην Αραδίππου μετά το 1937. Ο Πάφου Λεόντιος ήδη από τη δεκαετία του 1930 είχε ξεκινήσει τη συλλογή εικόνων και τη φύλαξή τους στη Μητρόπολη Πάφου, προκαλώντας την οργή των πιστών.

- Πώς ξεκίνησε η συλλογή των εικόνων στην αρχιεπισκοπική περιφέρεια;

Ξεκίνησε με τη σύσταση επιτροπής καταγραφής των εικόνων με μέλη τους Σπυριδάκι, Διαμαντή, Μυριανθόπουλλο και το διάκονο Παρθένιο Κυρμίτση και διήρκεσε από το 1944 μέχρι και το 1950. Η επιτροπή αφού κατέγραψε τις εικόνες των ναών σε ειδικό μητρώο που φυλάσσεται στην Ιερά Αρχιεπισκοπή μετέφερε αριθμό από τις σημαντικότερες από αυτές στο Συνοδικό του ναού της Παναγίας Φανερωμένης. Με την εκλογή του αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ το 1950, οι προτροπές για διαφύλαξη των εκκλησιαστικών θησαυρών επαναλαμβάνονται σε εγκύκλιο του 1951.

Κατά τις δικοινοτικές διαμάχες οι εικόνες από το ναό του Αγίου Λουκά στη Λευκωσία, ο οποίος πυρπολήθηκε από τους Τουρκοκυπρίους το 1958, μεταφέρονται στο Συνοδικό της Παναγίας Φανερωμένης για να αποτελέσουν τον πυρήνα του μελλοντικού Βυζαντινού Μουσείου.

- Πώς ο Μακάριος συνέχισε το έργο που είχαν αρχίσει οι προκάτοχοί του; Η προσοχή του αρχιεπισκόπου και προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, Μακαρίου Γ΄, στα βήματα του αρχιεπισκόπου Κυρίλλου Γ΄, επικεντρώνεται στην καταγραφή των βυζαντινών θησαυρών. Με συμβολή του ιστορικού και κριτικού τέχνης Τόνυ Σπητέρη ο Μακάριος εγκολπώνεται την ιδέα για δημιουργία μιας μεγάλης διεθνούς εκθέσεως με αρχαιολογικούς, βυζαντινούς και λαογραφικούς θησαυρούς που θα προέβαλλε την Κύπρο στο εξωτερικό. Με εγκύκλιό του το 1965 ζητεί από τους ιερείς να επιτρέψουν στον έφορο Αρχαιοτήτων να καταγράψει τις αρχαίες εικόνες και να δώσει οδηγίες για την συντήρησή τους. Σαραντοκτώ από τις πιο αντιπροσωπευτικές εικόνες από όλη την Κύπρο μαζεύτηκαν στην Ιερά Αρχιεπισκοπή και συντηρήθηκαν από τον Ελλαδίτη συντηρητή Φώτη Ζαχαρίου που ήλθε στην Κύπρο μετά από ενέργειες του ακαδημαϊκού Μανώλη Χατζιδάκη. Οι εικόνες απεστάλησαν στη μεγάλη διεθνή περιοδική έκθεση με τίτλο Tresors de Chypre που διοργανώθηκε στο Παρίσι και μεταφέρθηκε αργότερα στη Γενεύη, τη Στοκχόλμη, το Βελιγράδι, τη Μόσχα την Αθήνα κ.α. και διήρκεσε μέχρι το 1972. Κατά τη διάρκεια των ετών αυτών δόθηκε η ευκαιρία να παρουσιαστούν αργότερα και άλλες εικόνες, όπως εκείνες που φυλάσσονταν μέχρι το 1968 στο ναό της Αγίας Ζώνης Βαρωσίων και προέρχονταν από ναούς της εντός των τειχών πόλεως της Αμμοχώστου. Χάρη στην έκθεση αυτή διασώθηκαν ορισμένες πολύ καλές εικόνες από τις κατεχόμενες περιοχές της Κύπρου αφού μετά την επιστροφή τους από το εξωτερικό είχαν παραμείνει στην Αρχιεπισκοπή για να αποτελέσουν μέρος του Βυζαντινού Μουσείου που οραματιζόταν ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος να ανεγείρει στους χώρους της Αρχιεπισκοπής.

™ÙÔ ÂÚÁ·ÛÙ‹ÚÈ ÙË˜ ΔÚÁÂÌÈÁÙÔ˜ÛÈ¿˜ Û˜ÁÎÂÓÙÚÒı ËÎ·Ó ÔÏ‡ÙÈÌ· ¯ÂÈÚfiÁÚ·Ê· Î·È ¤Ó·˜ ·ÚÈı ÌÎ˜ ¤Ú·Ó Ù^Ó 150 ÂÈÎfiÓ^Ó ÁÈ· Û˜ÓÙ‹ÚÈÛË · fi fiÏÂ˜ ÙÈ˜ ÂÚÈÔ¯¤˜ ÙÈ˜ ∫‡ ÚÔ˜, fi ^˜ ÂÈÎfiÓÂ˜ · fi ÙÈ ª ËÙÚfi ÔÏË ∫ÈÙ›Ô˜ Î·È ÔÈ ‰‡Ô ÂÈÎfiÓÂ˜ ÙÔ˜ ∂ÌÌ·ÓÔ˜‹Ï Δ˙¿ÓÂ · fi ÙÔ Ó·fi ÙË˜ £ÂÔÙfiÎÔ˜ ÛÙËÓ ∫˜ı Ú¤·.¢˜ÛÙ¯˜Ò˜ fiÏ· Ù· ·ÓÙÈÎÂ›ÌÂÓ· ÂÚÈ‹Ïı·Ó ÛÙÙ· ¯¤ÚÈ· Ù^Ó Î·Ù·ÎÙÈÙÒÓ Î·È Ù^Ó ·Ú¯·ÈÔÎ¿ ËÏ^Ó Ô˜ ¤¯Ô˜Ó ÏÂËÏ·Ù‹ÚÂÈ ÙËÓ Î·ÙÂ¯fiÌÂÓË ∫‡ ÚÓ.

- Μέσα σε αυτό το πλαίσιο είχε δημιουργηθεί και εργαστήρι συντήρησης εικόνων, αν δεν κάνω λάθος, στην κατεχόμνη σήμερα Τρεμετουσιά. Η ανάγκη για συντήρηση των εικόνων και η ύπαρξη ενός επιστημονικά στελεχωμένου Κέντρου Συντήρησης από ντόπιους συντηρητές οδήγησε τον αρχιεπίσκοπο Μακάριο Γ΄ στην ίδρυση Εργαστηρίου Συντήρησης στη μονή του Αγίου Σπυρίδωνος στην Τρεμετουσιά το 1972, το οποίο λειτούργησε λίγους μόνο μήνες πριν από την τουρκική εισβολή του 1974. Διευθυντής του Κέντρου είχε οριστεί ο αρχιμανδρίτης Διονύσιος Παπαχριστοφόρου, ο οποίος είναι σήμερα ηγούμενος της μονής Χρυσορροϊάτισσας. Στο εργαστήρι της Τρεμετουσιάς συγκεντρώθηκαν πολύτιμα χειρόγραφα και ένας αριθμός πέραν των 150 εικόνων για συντήρηση από όλες τις περιοχές της Κύπρου, όπως εικόνες από τη Μητρόπολη Κιτίου και οι δύο εικόνες του Εμμανουήλ Τζάνε από το ναό της Θεοτόκου στην Κυθρέα. Δυστυχώς όλα τα αντικείμενα περιήλθαν στα χέρια των κατακτητών και των αρχαιοκάπηλων που έχουν λεηλατήσει την κατεχόμενη Κύπρο.

➤ ™˜Ó¤¯ÂÈ· ÛÙËÓ ÛÂÏ›‰· °2

∂ ·Ó· ·ÙÚ›ÛÙËÓÎÂ Ë ÂÈÎfiÓ· ÙÔ˜ ∞Ú¯·ÁÁ¤ÏÔ˜ ªÈ¯·‹Ï ÌÂÙ·Í‡ ∞Á› ^Ó ∂˜‰ÔÎÎ›·˜ Î·È ª ·Ú›Ó·˜ ÙÔ˜ 16Ô˜ ·ÈÒÓ· Ô˜ ÚÔ¤Ú¯ÂÙ·È · fi ÙËÓ ∂ÎÎÏËÚÚ›· ∞Á›Ô˜ π^¿ÓÓÊÈ ÙÔ˜ £ÂÔÏfiÁÓ˜. ¶Ï·Ù·ÓÈÛÙ¿Ù· Î·È ÙÔ 1974, ÚÈÛÎfiÙ·Ó ÙÙË ª ËÙÚfi ÔÏË ∫˜ÚÈÓÁ›·˜. ΔËÓ ·Ú¿‰^ÛÁ ÛÙÈ˜ Î˜ ÙÈ·Î¤˜ ∞Ú¯¤˜ √ÏÏ·Ó‰fi˜ Û˜ÏÏ¤ÎÎÙË˜ Ô˜ ÙËÓ Á›¯Â ÛÙËÓ Î·ÙÔ¯‹ ÙÔ˜.

Κυπριακές εικόνες εντοπίστηκαν σε οίκο δημοπρασιών

Π ÂÈÎfiÓ· Ù^Ó ∞Á› ^Ó ∞Ó‰ÚÔÓ› ÎÔ˜ Î·È ∞ı·Ó·Ô·Û›·˜ ÎÏ¿ ËÎÂ ÙÔ 1935 · fi ÙÔ Ó·fi ÙÔ˜ ∞Á›Ô˜ ∞Ó‰ÚÔÓ› ÎÔ˜ ÛÙÔÓ ∫·Ï· ·Ó·ÁÈÒÙË. ª ·›› ÌÂ ·˜Ù‹ Î·È ÙÚÁÈ˜ ÂÈÎfiÓÂ˜ · fi ÙÔ Ó·fi ÙÈ˜ ¶·Ó·Á›·˜˜ ÙË˜ ∞Û›ÓÔ˜ Ô˜ ÎÏ¿ ËÎ·Ó·Î·È ÙÈ¿ ÙËÓ ÙÔ˜ÚÎÎÈ‹ ÂÈÎfiÓ, ÔÏ‹ · fi ÙË ª ËÙÚfi ÔÏË ∫ÂÚ‡ÓÈ˜ Ô˜ Ê˜Ï¿ÛÛÔÙÙ·Ó, ¸Ú¤ı·ÈÎ·Ó ÚfiÛÊ·Ù· ÚÄ Í¤ÓÔ Ô›ÎÔ ÏÂÈÛÙËÚÈ·ÙÌÔ‡.

ΔÂÏÎÂ˜Ù·›· ÛÙÙÈÁÌ‹ Ë ‰ËÌÔ Ú·Û› ·Î˜ÚÒÌÈÎÂ Î·È Ë ∫˜ ÚÈ·Î‹ ¢ËÌÔÎÚ·Ù›· Î¿ÓÂÈ ÚÔÛ ¿ı ÂÈÂ Â ·Ó· ·ÙÚÈÛÌÔ‡ Ù^Ó ÂÈÎfiÓ^Ó.